



MARJETKA SPI...

...in sanja. Široka baraka se čži in čži, strop se niza. Nerodne cmare izginevajo, kakor v megli. Le dve še ostaneta. Pa še ti dve se spreminjata - še malo - in takšni sta kot domači.

Marjetica gleda in se čudi: saj ni več v baraki. Doma je v ljubi in dragi domači sobici kakor nekda! Na steni je podoba Matere božje z Brezij. Nasproti je oltarček presvetih Src. Prav zares: Marjetica je doma.

Sonce posije skozi okno in vabi: "Pridi, prid! Marjetica, da se malo poigrava!" Kot lahkokrila vila se Marjetica dvigne in odhiti na vrt, kjer stoji mala lurska votlina s podobico Brezmadezne. S sestro Mar = tinko in bratcema Markcem in Tončkom so jo bili nekoč postavili.

Odhiti na konec vrta. Še stoji tam votlina. Že hoče Marjetica poklekniti, pa se spomni na sestro in bratca: Tudi oni morajo biti zraven, kakor navadno. Saj res, leže so neki vsi domači. Še nikogar ni vide-la, odkar je vstala. Morda so pred hišo? So šli v cerkev in pustili njo samo?

Marjetica hiti v hišo. Tam ni nikogar. Pred hišo tudi le.

Pač! Po cesti prihajajo iz dalje. Morda so bili v cerkvi in se sedaj vračajo. Metka jih ne razloči. So še predaleč. Treba je še malo potrpeti.

Utrga si marjetico in ugiba: so domačini, so --- niso! Pogleda na ceste. Moj Bog! Res niso domači! To so tuji ljudje, taki, kot so preje večkrat prihajali v hišo in iskali ateta, ki ga ni bilo doma, se jezili in preklinjali, a mama je jokala in jokala.

Očka pa ni prišel. Le pismo, čisto kratko pismo je poslal:

"Pridite takoj v Ljubljano!"

Še tisti dan smo bili tam in potem naglo potovanje v tisto lepo deželo.

Seveda, vse to so bile lepe sanje.



Sanje? Kaj pa oni tujci, ki prihajajo po cesti? Oni čudni ljudje s puškami v rokah? So tudi sanje? Ne, glej, so že tu!

Bradati tujec z rdečo zvezdo na kapi stegne roko proti njej.

Marjetica krikne v silnem strahu.

A glej! Mehka roka jo rahlo poboža po čelu.

"Kaj ti je, Marjetica?" Zvonek mamin glas zbudi Marjetico iz spanja.

Sanje? Resnica?

Da, resnica. Marjetica se je oddahnila. Le sanjala je, da je doma. Pa je še vedno v baraki - hvala Bogu! Marjetica se boji tujih mož v domovini. Zato je raje tu. Tu ni bradatih, mrkih mož s puškami in rdečimi zvezdami na kapah. Tu je mir, kljub neprestanemu hrumu v baraki - mir ...

Marjetica se izviže iz maminega naročja in steče po baraki srečna, vesela...



Marica joka.

Oh, Marica joka,
jo prstek boli:
grd trn jo je zbodel,
zdaj teče ji kri.

"Pomaga jte, mama!"
premilo ječi.

"Izderite trnek!
Kako to boli!"

Pomaga ji mama,
ustavi ji kri.

Zdaj Marica naša
že spet se smeji.

Matko Krevh.

Ižanec in papiga



Bilo je pred leti v Ljub =
ljani. V neki trgovini na Sta=
rem trgu so imeli papigo. Vedno,
ko je kdo vstopil, so usluž =
benci drug za drugim ponavljali:

"Klanjam se! Kaj pa želite,
prosim?"

Tega pozdrava se je naučila tudi papiga.
Tako je tudi ona ponavljala: "Klanjam se!
Kaj pa želite, prosim?"

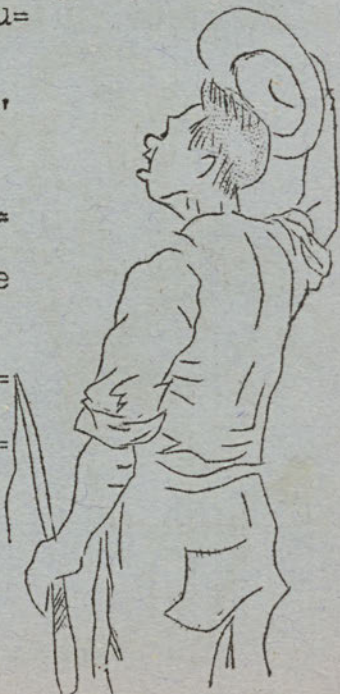
Nekoč je papiga ušla iz trgovine. Obsede =
la je na velikem brestu ob Ižanski cesti.
Mimo pripelje Ižanec. Veselo maha z bičem
po zraku. Kar zagleda na brestu pisanega
ptiča. Mahne z bičem proti njemu, a ptič
se ne zgane. Zamahne v dru =
go, pa ptič še sedi.

"To je pa čudno? Morda
bi se pa ptič dal ujeti?"
Ustavi konja in spleza na
drevo. Previdno se pomika
proti ptiču. Že stegne ro =
ke, da bi ga zagrabil -
tedaj pa se ptič zgane, se
nekoliko prestopi, nato se
prikloni in zagradi:

"Klanjam se! Kaj pa želi =
te, prosim?"

Ižancu je kar sapo za =
prlc. Ni mogel do besede.
Končno je snel klobuk in
je ves zmeden zamrmral:

"Oprostite, sem mislil,
da ste ptič."



Krompirčkove

Fr. Bazilij:

39 odbe



KAKO JE DOBIL KROMPIRČEK IME.

Ste radovedni? No, pa poslušajte. V prismodalski prestolici je živel Špeluza. Tam za mestnim trgom je samevala v razdrti bajti in od jutra do večera tarnala, ker ji ljubi Bog ni dal možička in ne otročičev. Že trikrat je letela štoklja z otročičkom v kljunu čez bajto, prestrašila se je Špeluzine rdeče rute in odjadrala dalje. Ti nesrečna botra!

Končno pa se je je dobri Bog le usmilil. Špeluza je ravnokar pristavila lonec krompirja k ognju. Striček veter ji je nagajal in pritiskal skozi dimnik na odprto ogrjšče, da je bila izba naenkrat polna dima. Špeluza je začela kihati in se solziti: "Ti presneti veter!" se je razjezila. Pokazala mu je fige in odšla v vežo.

Ravno tedaj je spet priletela štorclja. V kljunu je nosila culo, iz nje pa je kukal v svet rdeč fantek in se na vsa usta drl. Veter je tudi štorclji preveč nagajal, zato je morala sesti na dimnik špeluzine bajte. Tedaj pa - joj! Zavoj se ji je izmuznil iz kljuna - in izginil v dimniku.

Špeluza ni mogla slišati, kako je nekaj čofnilo v lonec s krompirjem, ker je v prednji sobi klepetala s sosedo Metc.

"Kaj pa dobrega kuhaš?" je radovedna sosedka kljub dimu pomolila svoj nos v izbo in poškilila proti ognjišču.

"Krompirček je v loncu. Pa še vreti ni začel."

Toda kaj je to? Iz lonca sta zaslišali otroški jok.

"Bog se usmili, Špeluza! Mar tvoj krompir joka?"

In hiteli sta k ognjišču ter izvlekli iz lonca - fantka, ki mu je od tistega dne ostalo ime Krompirček.

Nad.sledi.



Plavica



aste in valovi v vetru pšenica, v pšenici pa cvete modri cvet plavice.

"Veš kaj, zala soseda", se nagne k plavici ponosen klas, "samo za škodo ziviš!"

"Zakaj?" se brani užaljevala cvetka.

"Pa ti tega ne veš? Pogledaj jo no! Tam, kjer ti stojiš, bi lahko rasel poln, težak pšenični klas."

Na te besede plavica žalostno povese glavo. Videč, da jo je užalostila, jo pšenica, ki ni bila hudobna, začne tolažiti:

"Ne vzemi, sestra, mojih besed za zlo! Ne boj se, jaz te ne sovražim. Še rada te imam, ista zemlja hrani mene in tebe. Boj se pa človeka! Jaz ti nikdar ne bom škodovala."

"Zakaj pa bi se bala človeka?" krotko vprašuje plavica.

"Ravno človeka se najmanj bojim. Lepa sem in bom človeku ugajala."

Pšenica zmaje z glavo:

"Slabo si premislila! - Nič ne rečem, kar je res, je res: kakšnega otročička boš že razveselila, gospodarja pa ne boš nikoli! Veš plavičica, hudo je, da vse tisto, kar je lepo, ni tudi vselej koristno."

Spet je modra cvetka povescila glavo. Pa ne za dolgo. Vdanč je rekla:

"Ni mi mar za to. Četudi nisem za drugo rabo na svetu, kakor da vsaj za trenutek razveselim otroško srce, mislim, da nisem živelaastonj!"

Razumna pšenica je umolknila.



Uganke

1) R.ČUNSKA NALOGA.

$$\begin{aligned} &(12+2)+(19-3)+13+(16-5)+ \\ &(14+1)+(7-2)+(11+2)+1+ \\ &(9+2)=? \end{aligned}$$

2) BESEDNA UGANKA.

Najljubši prostor, ki ga imaš,
v besedi prvi je obsežen,
beseda druga kraj pove,
ki ga Ljubljčan je deležen,
ko zapusti dolino solz.
Obe besedi dasta kraj.
Gorenjcem znan je kot le kaj.

3) ODBIRALNICA.

Gospod, sv. Jošt, tujina,
Ojstrica, zastava, Grška, Edvard.

4) IZ PRIRODOPISJA.

Imena katerih živali napišeš lahko s
polovico črke ?

=====

REŠITVE IZ 5. ŠTEVILKE.

- 1) Rana ura, zlata ura.
- 2) Šivanka, Ivarka, Anka.
- 3) a) pšenica, b) reka, c) sonce, luna, zvezde.

=====

Izmed 28 pravilnih rešitev je
žreb določil nagrado :Žnidar Pavli.